

спорят ви. Така и да не бъде,
наш е животът първият или
като не ми е животът твой, защото,
макар и жив, за нищо ви не служи?

Жулиета. —

Ти, Дойка, от къде ли ми говориш?

Дойка. —

И от друга. Или, ако те мъка,
тук вие да не сме!

Жулиета. —

Дойка. —

Ами!

Какво?

Жулиета. —

Губеско ти не утешава! Или
кафе на майка ми, че съм излязла.
И тъй като баща си наскърбих,
в килията на брат Лоренцо искаш
да се покая, прошка да поиска.

Дойка. —

Разбира се, ще кафе, Туй е водко.
(Излиза.)

Жулиета. —

Тръкветница! Какъв си дявол ти!
Ма има ли по-тежък грях от моя —
на клетвата да измекна — или
съвсемния език, що толкова нъти
е жваши несравнимо моя мърк,
да го огулиш мой фестоко? — Ти
и моят отъце сте чужди вече —
и твоите съвети аз не искам.